Diumenge 1 (C) d'Advent

Text de l'Evangeli (*Lc* 21,25-28.34-36): En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «hi haurà grans senyals en el sol, la lluna i les estrelles; i sobre la terra consternació de les nacions, les quals estaran en angoixa pels bramuls de la mar i de les ones. I perdran l'alè els homes pel terror i l'ansietat davant les coses que sobrevindran al món, perquè les potències dels cels trontollaran. I aleshores veuran el Fill de l'home que ve en un núvol, amb gran poder i glòria.

I quan aquestes coses comencin a succeir, redreceu-vos i alceu els vostres caps, perquè s'apropa la vostra redempció».

Però vosaltres pareu atenció, no sigui que els vostres cors s'ofusquin pel llibertinatge i l'embriaguesa i les preocupacions d'aquesta vida, i us sobrevingui de sobte aquell dia, ja que com un llaç caurà damunt de tots els qui habiten sobre la faç de tota la terra. Per tant, vigileu pregant en tot moment, per tal que pugueu escapar-vos de totes aquestes coses que han de succeir i mantenir-vos ferms davant del Fill de l'home».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Vigileu pregant en tot moment per tal que pugueu mantenir-vos ferms davant del Fill de l'home»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, just en començar un nou any litúrgic, fem el propòsit de renovar la nostra il·lusió i la nostra lluita personal amb vista a la santedat, pròpia i de tots. Ens hi convida la pròpia Església, tot recordant-nos en l'Evangeli d'avui la necessitat d'estar sempre preparats, sempre "enamorats" del Senyor: «Però vosaltres pareu atenció, no sigui que els vostres cors s'ofusquin pel llibertinatge i l'embriaguesa i les preocupacions d'aquesta vida» (Lc 21,34).

Notem, però, un detall que és important entre enamorats: aquesta actitud d'alerta —de preparació— no pot ser intermitent, sinó que ha d'esdevenir permanent. Per això, ens diu el Senyor: «Per tant, vigileu

pregant en tot moment» (Lc 21,36). En tot moment!: aquesta és la justa mesura de l'amor. La fidelitat no es fa a base d'un “ara sí, ara no”. És, per tant, molt convenient que el nostre ritme de pietat i de formació espiritual sigui un ritme habitual (dia a dia i setmana a setmana). Tant de bo si cada jornada de la nostra vida la vivim amb mentalitat d'estrenar-nos; tant de bo si cada matí —en desvetllar-nos— reeixim a dir: —Avui torno a néixer (gràcies, Déu meu!); avui torno a rebre el baptisme; avui torno a fer la Primera Comunió; avui em torno a casar... Per a perseverar amb tarannà eixerit, cal “re-estrenar-se” i renovar-se.

En aquesta vida no hi tenim estada permanent. Arribarà el dia en què «les potències dels cels trontollaran» (Lc 21,26). Bon motiu per a romandre en estat d'alerta! Però, en aquest Advent, l'Església afegeix un motiu molt bonic per a la nostra joiosa preparació: certament, un dia els homes «veuran el Fill de l’home que ve en un núvol, amb gran poder i glòria» (Lc 21,27), ara, però, Déu arriba a la terra amb mansuetud i discreció; en forma de nadó, fins al punt que «Crist es va veure embolcallat dins d'una menjadora» (Sant Ciril de Jerusalem). Només un esperit atent descobreix en aquest Infant la magnitud de l'amor de Déu i la seva salvació (cf. Sl 84,8).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Anunciem la vinguda de Crist, però no una sola, sinó també una segona. La primera portava en si un significat de sofriment; aquesta altra, en canvi, portarà la diadema del regne diví» (Sant Ciril de Jerusalem)

- «L’Advent és el temps per preparar els nostres cors a rebre el Salvador, és a dir l’únic Just i l’únic jutge que pot donar a cadascú la sort que mereix. La salvació que s’espera de Déu té també el gust de l’amor» (Francesc)

- «La vinguda del Fill de Déu a la terra és un esdeveniment tan immens que Déu va voler preparar-lo durant segles. Ritus i sacrificis, figures i símbols de la ‘Primera Aliança’ (He 9,15), tot ho fa convergir en el Crist» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 522)